

— 'Ο πατήρ μας δὲν ὑπάρχει πλέον μαζί μας, εἶπε τὸ κοράσιον ἐνγείρον τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Μαυρίκιον· ἀλλ' ὁ θεὸς μᾶς ἄρξε μίαν ἀγαθὴν μητέρα· μὴ σὲ μέλει τίποτε δι' ἐμέ. Αὕτη μᾶς ἄρνει διὰ χρῆσίν μας τὸ γάλα τῆς αἰγὸς ταύτης, καὶ μᾶς παραγγέλλει νὰ τὸ συμμιζήμεθα μετ' ἐκείνων, ποὺ πεινοῦν καὶ δειψοῦν, καθῶς· καὶ αὕτῃ ἡ ἰδίᾳ τὸ κάμνει. Βάλε εἰς τὸ γάλα τοῦτο τὰ γαϊόμηλα, ποὺ σοὺ ἡτοίμασεν ἡ ἀδελφή μου, ὁμοιοῦρον τὰ δύο μαζί.

Αἱ μικραὶ ποιμενίδες ἐξηκολούθουν νὰ φλυαρῶσιν, ἐνῶ ὁ πειναλὸς Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ διέξῃ ὅτι βιάζεται πλεϊότερον, μιγνύων τὸ ξηρὸν εἰς τὸ ὑγρὸν, ἔκαμνε ἐν τῶν ἡδονικωτέρων φαγητῶν, ὅσα ἐδοκίμασεν ἐν τῇ ζωῇ του. Αἱ δύο ξενόδοχοί του τὸν ἐθιῶρουν με' ὀφθαλμούς πλήρεις χαρᾶς. 'Οτ' αἱ ἐρερε τὸ κοχλιάριον εἰς τὸ στόμα του, ἔκαμνον νέαν χειρονομίαν εὐαρεσκίας, ἥ ἄριον ἐκρώνησιν συμπαθητικὴν: «Μὲ λεπτοκάρα! τί φαγί!»

'Οσαν ἐκένωσε τὸν κύαθον, ἤβλησαν νὰ τῷ τὸν γέμιστωιν ἐκ νέου· ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεψεν. 'Επειδὴ ὅμως τὰ κοράσια εἶχον τὸν αὐτὸν πόθον, τεῖς εἶπεν·

— 'Επειδὴ εἴθε τόσον φιλελήμονες, δώσατε καὶ τοῦ σκύλου μου, ὅ,τι ἐδότε καὶ εἰς ἐμέ. 'Εξ αἰτίας αὐτοῦ τρέχω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, με' προξενεῖ πολλὰς θλίψεις, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερον.

Μόλις ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Μαυρίκιος τὰς αἰωτέρω λέξεις, καὶ τὸ κοράσιον ἔλαβε πάλιν τὸ καυλὶ, ἐγέμισε με' γάλα καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα μείναντα γαϊόμηλα ἐν τῇ ἐστίᾳ των. 'Ο κύων ἐξίσωθη τῷ κυρῷ του καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ φάγῃ εἰς τὸν κύαθον πολὺ καλὰ, καίτοι ἄνευ κοχλιάριου.

Οἱ δύο ξένοι, φαγόντες καὶ πίνοντες ὡς ἔδει, ἠρωτήθησαν ὑπὸ τῶν εὐεργετῶν των διὰ τὰ κατ' αὐτοὺς καὶ διατὶ ἔτρεχον τὰς πεδιάδας. 'Ο Μαυρίκιος ἐδηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν του εἰς τὰς ποιμενίδας χωρὶς εὐδόλως νὰ ὑποκριθῇ. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ νὰ εὐπρεστήσῃ ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του, καὶ ἴσως λάβει παρὰ τῆς μεγαλειτέρας συμβουλῆν τινα. Δυστυχῶς, διηγούμενος τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς φυγῆς του, τὴν ἔκαμε νὰ ἐνδιεφερθῇ ζωηρότατα διὰ τὰς βεβήλους του· ἡ-ξυρε πολὺ νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ κακοτρόπου γαίτονος, νὰ τῇ ἐμποίησιν πολὺν φόβον διὰ τοὺς χωροφύλακας, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καθύδνου τὸν δικαστὴν του, ὅστις ἀντὶ νὰ τὸν συμβουλευσῃ ἀνεφώνει·

— Ἄ! θεέ μου! εἶναι φρικῶδες!

— Ἐλα νὰ σὲ κρύψωμεν εἰς τὸ ὑποστατικὸν μας, ἔλεγεν ἡ μικρὰ· θὰ σὲ φυλάττομεν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατρός σου.

'Ο Μαυρίκιος τὴν εὐχαρίστησε μετὰ γλυκύτητος· ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἀθῶν ταύτην πρότασιν, εἶπεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν, δεικνύων αὐτῇ διὰ τοῦ δακτύλου ἓνα λόφον ὅστις ἀνυψοῦτο εἰς ἀπόστασιν τινα.

— Φαίνεται τὸ Μοντάβλ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω;

— Δὲν ἐπῆγα πώποτε ἐκεῖ ἀπακρίθη αὕτη, καὶ οὐδέποτε ἤκουσα περὶ Μοντάβλ.

'Ο Μαυρίκιος ἠγέρθη ἔλαβε τὴν χεῖρα τῶν δύο ποιμενίδων, τὰς εὐχαρίστησε καὶ πάλιν διὰ τὴν καλὴν φιλοξενίαν των, καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτάς, αἵτινες ἤθελον θλῖν ἀνεχώρησεν Ἀπειμα· κρύβη δὲ πολὺ καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἐξηκολούθουν νὰ χαιρετῶνται διὰ χειρονομίων καὶ τῆς φωνῆς.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΓΑΙ-ΛΥΣΑΚ.

— ο —

'Ο Κ. Γαί-Λυσάκ ἐγεννήθη εἰς τὸν Ἅγιον Λεονάρδον εἰς τὴν Ἄνω Οὐδέαν, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1777· Δύναται δὲ τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὡς περὶ πάντων σχεδὸν τῶν σοφῶν, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ υἱὸς τῶν ἔργων αὐτοῦ. Ἀπέθανε τὴν 9 Μαΐου 1850, εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα δύο ἐτῶν, ἀπολαμβάνων πρὸ ἡμῶν αἰῶνος φήμην Βύρωναϊκὴν.

Ἀνέδειξε δὲ αὐτὸν ὁ Βερβολέτος. Μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφήν του, ἐπιφορτισθεὶς νὰ διδάσκῃ τὴν χημείαν εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον, ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐξουσίας τέσσαρας βοηθοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ χημείου του, καὶ ἐκ τούτων εἰς ἣν ὁ Γαί-Λυσάκ. 'Ο Βερβολέτος συνέλαβεν ἰδέαν τινα εἰς ἣν ἀπέδιδε πολλὰν σημασίαν καὶ περὶ ἧς ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῇ. Ἀπετάθη πρὸς τὸν νέον βοηθὸν του, πρὸς ὃν ἐξέθεσε τὰς γενικὰς θεωρίας του, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρχίσας νὰ σπουδάζῃ τὸ ζήτημα, κατὰ τὸν τρόπον του, δὲν ἤρχητο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ πείρα ἀντὶ τοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ τολμηρὸν συμπέρασμα τοῦ διδασκάλου, τῷ ἀπέδειξεν ἐντελῶς τὸ λάθος του. Πλείονες μαθηταὶ ἤθελον φοβηθῇ νὰ φανῶσιν ἀπάρεστοι πρὸς τὸν διδασκάλον των, καὶ ὀλίγοι διδάσκαλοι δὲν ἤθελον δυσαρεστηθῇ. Ἀλλ' ὁ Βερβολέτος ἀπεκρίθη εἰς τὸν νέον αὐτοῦ μαθητὴν. «'Ο προορισμός σου, νεανία, εἶναι τὸ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστήμην» ἐνήργησε δὲ ἀμέσως ὡς νὰ ἐξέλθῃ τῆς εἰς τὸ μηχανικὸν ὑπηρεσίας του με' τὴν διατήρησιν τῆς μισθοδοσίας του, ἥτις καὶ τοι μετριωτάτη (800 φράγκα), ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀναγκασιότατη, καὶ τὸν παρέλαβεν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ χημεῖον.

Τῷ 1804, ὁ ἐνδοξος χημικὸς Σαπτάλ, γενόμενος ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ὑπουργὸς τῶν Βωτηρικῶν, ἐξῆς ἐννόει τότε τὴν δημοσίαν ἐπιστήμην, ἔδωκε κατὰ νοῦν νὰ ἐκτελέσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως, περιήγησιν ἐπιστημονικὴν νέου εἶδους, περιήγησιν ἀέριον. Οἱ ὁδοί-πόροι, ἐμμελλον νὰ ὑψωθῶσιν ὅσον ἦτο δυνατόν διὰ φυσικῶν μέσων ἀναγκαιῶν πρὸς ἐπιγερῆσιν διαφορῶν πειραματικῶν ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς, τῆς ἡλεκτρικῆς καὶ τῆς θερμοκρασίας, τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς συστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας κατὰ τὸ ὕψος. 'Οποῖαι καὶ ἂν ὑπῆρξαν οἱ κίνδυνοι τῆς ἐκδρομῆς, οἱ συναγωνιζόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς δὲν ἐφοβήθησαν νὰ σφάλωσιν. Οἱ Κ. Γαί-Λυσάκ καὶ Βότιος ἐξελέγησαν. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἐκ τοῦ Τεχνολογικοῦ (conservatoire des arts et metiers)

τὴν 24 Ἀυγούστου 1804, ὑψώθησαν 4,000 μέτρων ὕψος. Ὁ Γαί-Λυσάκ ἀνυψώθη δευτέραν φοράν ὁλομέ-
ναχος τὴν 17 τοῦ ἐπιόντος 76ρίου. Τελειοποιήσας δὲ
τὰ ἐργαλεῖά του καὶ ἐν μόνον ἄτομον ἐμβάσας εἰς τὸ
ἀεροναυτικὸν πλοῖόν του, ὑψώθη 7,000 περίπου μέτρα,
τοῦτέστι κατὰ τὸ ἥμισυ ὑψηλότερα τοῦ Μοντεβλάγκου.
Οὐδεὶς ἀνυψώθη εἰσέτι τόσον ὑψηλά. Ὁ Γάλλος συγ-
γραφεὺς τοῦ παρόντος ἄρθρου πολλάκις ἤκουσε τὸν
Γαί-Λυσάκ διηγούμενον μετὰ τῆς ἀπλότητος ἐκείνης
τῆς πλήρους πνεύματος, ἥτις ἦτον χαρακτηριστικὸν
του, διηγούμενον τὰ συμβάντα τῆς περιηγήσεως ταύτης,
ἐκ τῶν ὁποίων διὰ τινος περιπετειᾶς δύναται νὰ συγκριθῇ
μὲ τὸν Ἴκαρον. Εἰς τινὰ κρίσιμωτάτην περίστασιν εὐρε-
θεῖς, καὶ ὅλον τὸ ἔρμα ἐξαντλήσας, ὁ ἐξοχος οὗτος θ
λων τῶν νεφῶν οἰκῆτωρ, ἄφησεν εἰς τοῦ; αἰθέρας
πίπτουσαν τὴν καθέδραν ἐφ' ἧς ἐνεθρονίζετο ἐν τῷ βα-
σιλεῖω τοῦ Διός. Μία ἀγαθὴ χωρικὴ διαβαίνουσα τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἐντὸς ὁμαλῆς
πεδιάδος, ἶδε καθέδραν τινὰ, ἀληθῆ καθέδραν . . σχί-
ζουσαν τοὺς ἀέρας καὶ πίπτουσαν μετὰ θορύβου ἐνώπιόν
της ὀλίγα ἐήματα μακράν . . . Τί νὰ πιστεύσῃ; εἰμὴ
οἱ ἡ καθέδρα αὕτη ἐβρίθθη παρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἀ-
γαθὴ γυνὴ, ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ της, τὴν συνήθροισε καὶ ἐ-
νόμισεν ὅτι τὴν ἀποδίδει φέρουσα ταύτην εἰς τὴν πλη-
σίχωρον ἐκκλησίαν.

Ὁ πρῶτος φυσικὸς νόμος, τὸν ὅποιον ἀνεκάλυψεν
ὁ Γαί-Λυσάκ εἶναι ὅτι ἅπαντα τὰ ἀέρια, ὁποιασδήποτε
φύσεως, ὁ αἶρ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς, ὁ ὑδρογονικὸς, τὸ ἀζω-
τον, ἀνθρακικὸν ὀξύ, λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν αὐξήσιν τοῦ

ὄγκου των καθ' ὅσον ἡ θερμοκρασία αὐξάνεται. κτλ

Αἱ ἐργασίαι τοῦ 1808 ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς ἐνώ-
σεως τῶν ἀερίων εἶναι τάξεως ἤττον ὑψηλότερας, καὶ
ὅλαι αἱ χημικαὶ ἐργασίαι συνέτιναν εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαι-
ώσωσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὅσακις δὲ δύο ἀέρια
ἐνοῦνται, ἡ ἐνωσίς των γίνεται κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἀπλὰς
ἀναλογίας· ἡγουν μία λίτρα ἀερίου μετὰ μίαν δύο
δεῖνος, τρεῖς λίτρας ἄλλου ἀερίου οὐχὶ δὲ εἰς ἀπε-
ρίριστον ποσότητα. Ὅποταν δὲ ἡ ποσότης τοῦ ἀε-
ρίου, ὅπερ προέκυψεν ἐκ τῆς συμμιξεως ἔχει ὀλιγώτερον
ὄγκον τῶν δύο ὁμοῦ ἀερίων, ἡ νέα αὕτη ἐνωσις παρου-
σιάζει ἀπλὴν συνάφειαν τῶν συνιστάντων μερῶν τοῦ
τέστι ὡς νὰ ἦναι τὸ ἥμισυ τρίτον κτλ. Τὰ πειράματα
ταῦτα τὰ τόσον ὠραία καὶ τόσον ἀπλᾶ θέλουσι μείναι
εἰς τὴν ἐπιστήμην ὡς ἡ οὐσιωδέστερα βᾶσις τῆς θεω-
ρίας τῶν ὀριστικῶν ἀναλογιῶν, ἥτις εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς
χρόνους, ἀνεnéωσε τὴν χημείαν ἐκ θεμελείων.

Ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων ὑπομνημάτων του, εἶναι τὸ
δημοσιευθὲν τὸ 1815 περὶ τοῦ πρῶσιμου ὀξέως, τοῦ
τρομεροῦ ἐκείνου δηλητηρίου, γνωστοῦ τὴν σήμερον εἰς
ὅλον τὸν κόσμον· εἰς μόνος σταλαγμὸς ἀρκεῖ νὰ κα-
ταστρέψῃ τὸν ἄνθρωπον, σύνθετον δὲ ἡ βιομηχανία καὶ
αὕτη ἡ ἱατρικὴ μεταχειρίζονται συνεθέστατα. Τὰ πει-
ράματα τοῦ Κ. Γαί Λυσάκ ἐδειξαν ὅτι τὸ συστατικὸν του,
ὅπερ κυανόγονον καλεῖται, μολονότι ἐκ δύο συνί-
σταται στοιχείων, τοῦ ἀζώτου καὶ τοῦ ἀνθρακος, ἀνάγε-
ται εἰς τὰ σώματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἡ χημεία ὀνομά-
ζει ἀπλᾶ, ὡς ὁ χρυσὸς, ὁ σίδηρος, ὁ ἀνθραξ κτλ. μᾶς

δεικνύουσιν ὅμως προσέτι διὰ τὰ ἀπλᾶ ταῦτα σώματα πιθανὸν νὰ συνίστανται ἐξ ἄλλων στοιχείων μὴ δυναμένων νὰ διακριθῶσι διὰ τῆς ἐπιστήμης· ἀλλ' ἐὰν ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς διαλύσεως τοῦ κυανογόνου, μᾶς ἦτον δυνατόν νὰ περιορίσωμεν τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως των, εἶναι πρόδηλον δι' οὐδέλως ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ τῶν μετάλλων. Δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ἀνευ ὑπερβολῆς, ὅτι ὁ Γαί-Λυσάκ ἐντελῶς ὑπερέβη τοὺς ἀλχημistas, ἂν ἔχῃ εἰς τὴν μέθοδόν των, τοῦλάχιστον εἰς τὸν σκοπὸν. « Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κυανογόνου, λέγει ὁ Κ. Δουμάς, εἰς τὴν πραγματείαν του περὶ χημείας, ἔκαμιν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας χημείας. Τὸ κυανογόνον εἶναι ἰσὺς τὸ διδακτικώτερον μάθημα τῆς χημείας. Δὲν εἶναι παντελῶς σῶμα μ' ὅλον δι' φαίνεται ἐντελῶς τοιοῦτον. Ἡ δὲ ἀπλότης τοῦ αὐτῆ διεγείρει τὰς ὑποφίας ἥδη καὶ αὐτὰ τὰ λεγόμενα ἀπλᾶ σώματα δὲν εἶναι τοιαῦτα, ἥτοι τὸ χλωρίον, τὸ θρῶμιον, τὸ ἰόδιον μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει πολλὴν συγγένειαν. »

Τὸ ὑπέρημα τοῦ Γαί-Λυσάκ ἐπὶ τοῦ ἰοδίου εἶναι ἐπιστὸς ἀξίον λόγου. Ἐὰν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀπλοῦ τούτου σώματος, οὗτινος ἡ χημεία εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν εἶναι τόσον λαμπρὰ καὶ τόσον ἐκτεταμένη, δὲν τῷ ἀνήκει ὕλικῶς, ἀπαντες ὅμως θέλουσιν ὁμολογήσει δι' τῷ ἀνήκει ἠθικῶς. Εἰς νιτροποιὰς εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸ χωνευτήριόν του καταθῆμα (sédiment) ἰδιαίτερας ὁρυστάσεως, οὗτινος δὲν ἦδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν φύσιν. Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ, ὅστις τὸν ἤκουσε περὶ τούτου, ὤπῃγεν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐξήγγισεν τὰς περιστάσεις τῆς καταθυθίσεως, καὶ ἐπὶ μικρᾷ τινοσ ποσότητος, ἦν ἐσύναζεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ, ἔκαμιν ἐντελὴ σπουδὴν τοῦ ἀξιολόγου τούτου σώματος, οὗτινος ἡ γνῶσις εἶναι μία τῶν οὐσιωδαστέρων κινήσεων τῆς χημείας. « Τὸ ἰόδιον, λέγει ὁ Κ. Δουμάς, ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα τὸν χημικὸν διὰ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀξιοπαρατηρήτου χαρακτῆρός του· τὸν ἱατρὸν, διὰ τῶν θαυμασιῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα παράγει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς βρογχόκλῃς· τέλος τὸν τεχνίτην, εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπίδειξιν τῶν χρωμάτων συνθέσεων του τινων. Ἡ ἐργασία τοῦ Κ. Γαί-Λυσάκ θὰ χρησιμεύσῃ πολλὴν καιρὸν ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν ἔνωσησιν ταύτην τὴν ἀξιόλογον καὶ ἐκ τῆς ἀκριβείας εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἥτις χαρακτηρίζει ὅλας τὰς περὶ αὐτῆς πραγματείας του.

Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ, ἐντελῶς κάτοχος τῆς ἐπιστήμης, ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται τις μόνος εἰς τὴν θεωρίαν, ὀρεῖται πρὸ πάντων· μαλιστα νὰ καταβαίνει εἰς τὴν πράξιν καὶ ν' ἀποδῇ ἐπίσης εἰς τὴν βαλτώσιν τῶν φυσικῶν ὁρων τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Σχεδὸν ἀπασαι αἱ ἐφαρμογαί, τὰς ὁποίας ἔκαμιν ἐκ τῶν σπουδῶν του, φέρουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀκριβοῦς. Αὐτὴ ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ χαρακτῆρ τοῦ πνεύματός του, ἡ ἀκριβεία, ἡ συντομία καὶ ἡ φαινότης· εἰς αὐτὸν ὀρεῖται ἡ νέα μέθοδος διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν κραμάτων τοῦ ἀργύρου, μέθοδος ἀφιερωμένη διὰ τινος νόμου, ὡς καὶ ἡ μέθοδος ἡ σταθμιζούσα τὰς ποσότητας τοῦ ἀλκοόλου, περιεχομένης εἰς τὰ πνεύματα διὰ τοῦ ἀλκοολιμέτρου. Τῷ φελλοῦνται ἐπίσης τὰ ὄργανα, ἅτινα τὴν σήμερον κατήντησαν συνηθίστατα, πρὸς καταμέτρειν τῶν πραγματικῶν ποσοτήτων τοῦ

ἀλκοόλου καὶ τοῦ χλωρίου τοῦ περιεχομένου εἰς τὰ μείγματα, ἅτινα μεταχειρίζονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τελειοῦμεν τὸ παρὸν ἄρθρον μας ἀναμνησκόντες εἰς τοὺς πολυαριθμούς μαθητὰς τοῦ Κ. Γαί-Λυσάκ, οὗτινες τὴν σήμερον διεμοιράσθησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη τῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαθημάτων του, ἅπερ ἔκαμιν εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον, εἰς τὸ διδασκαλεῖον, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὸ Μουσείον. Ὁ Κ. Βακερέλος, ὁ συνεργός του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐν τῷ Μουσείῳ, ἐγράφε περὶ αὐτοῦ τὴν προτεθεῖσαν εἰκόνα. « Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ εἶναι σπάνιον φαινόμενον ἐνώσεως τῶν ὑψίστων διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν μονιμωτέρων ἀρετῶν. Εἶναι ἀπλοῦς, μετρίθρων καὶ εὐεργετικὸς, εἶναι ἄριστος φίλος, ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ παρουσιάζει γλυκύτητα ποθεινοτάτην καὶ μυστάθειαν μεγίστην. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἱκανότης του ἐνυπάρχει εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου· ἐχθρὸς τῶν ῥαδιουργιῶν, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν δόξαν της, οἱ τίτλοι, αἱ παντὸς εἵδους διακρίσεις, τὰς ὁποίας δαψιλῶς ἀπένειμον αὐτῷ, οὐδέποτε ἠλλοίωσαν τὴν εὐγενὴ ἀπλότητα τοῦ πνεύματός του. Ἀνὴρ χαρκτηρὸς ἀρχαίου, πλήρης εὐλκρινείας καὶ εὐθύτητος, εὐσταθείας ἀκλονήτου ἐν τῇ φιλίᾳ, θέλει μείνει ὁ ἀληθὴς τύπος τοῦ σοφοῦ, ὅστις ἐννοεῖ τὸν προορισμὸν του, ἐργάζεται μετ' ὑπερηφανείας εἰς τὰς προόδους τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας, μεγαλύνει τὸν κύκλον τῶν γνώσεων μας, πλουτίζει τὴν περιουσίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀφίνει εἰς τὴν μνήμην τοῦ λαοῦ ἀνάμνησιν ἀνεξάντλητον ὑπολήψεως καὶ εὐγνωμοσύνης. »

(Magasin pittoresque.)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Φεβρουάριος.

—ο—

Παρήλθε καὶ ἡ μέθη, αὐτὸ δὴ τοῦτο, καὶ ὁ διατυμπανισμὸς τῆς ἀποκρέω, καθ' ἣν κατὰ τὸν βυζάντιον ποιητὴν·

Ὁ Ἐπίκουρος μονάχος εἰς τὸν κόσμον θριαμβεύει,

Ἄσωτία, λαίμαργία, καὶ κουφότης βασιλεύει. . .

ὦ! καὶ τί κουφότης! Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε κατέρχεται τοσοῦτον χαμηλὰ εἰς τὴν τοῦ κτήνους βαθμίδα. Ἀγνῶ ἂν τὰ Διονύσια καὶ τὰ Κρόνια τῶν ἀρχαίων δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν ἀποκρέω τῶν νεωτέρων! . . .

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοσοῦτον δυστυχὴς, εἶναι τοσοῦτον κακοδαίμων καὶ ἄθλιος κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους, ὥστε, δίκην πνιγομένου, δράττεται εὐκαιρίας, ἥτις τῷ συγχωρεῖ πᾶσαν ἀνοησίαν, καθ' ἣν ἀποθετεῖ τὰς μέριμνας του, τὴν ἀθυμίαν, τὴν κατήφειαν, διὰ νὰ παραδοθῇ ἀκωλύτως εἰς πότους εἰς κώμας, εἰς ὄργισ, καὶ νὰ δίσχῃ ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ ἄσωτιᾳ. Διὸ μὴ κατηγοροῦμεν αὐτοῦ σκληρότερον τοῦ δέοντος. Ἄς λησμονήσῃ ἑαυτὸν πρὸς σιγίμην, ἵνα λησμονήτῃ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητά του.